

De mammoet

Dante en Rembrandt hebben hem nooit gekend:
het was Nicolaas Witsen, de mentor van Peter de Grote,
die hem voor het eerst beschreef, in zijn boek 'Noord en Oost-
Tartarije'; sindsdien hield zijn naam
een magische klank, zoals overal draken en reuzen
aan zijn botten ontsproten waren. Wij, koppetjes, weten
wel beter natuurlijk, maar voor

de IJstijdmens was hij een ontzagwekkend gezicht,
deze kroezige telg van de stegodont, een begeerlijke
speklaag onder de roestzwarte vacht: met speren,
valkuilen en slingerstenen
maakten zij jacht op hem; ook in ons land heeft
men herhaaldelijk kiezen en beenderen opgevist
uit het slib van de grote rivieren.

Hijzelf was toen al lang uitgestorven, waarschijnlijk
door algehele degeneratie, hoewel
zijn fossiele ivoor tot vandaag de dag een belangrijk
exportartikel bleef
uit Noord-Siberië en China, waar heel af en toe
een nog vrij gaaf lichaam wordt opgegraven: geleerden
uit Rusland aten aan 't eind

van de vorige eeuw op een feestelijk banket zijn vlees,
twintigduizend jaar in een ijslaag bewaard gebleven.
Het zal geen lekkernij zijn geweest, maar toch: 't zou mij heel
wat waard zijn als ik aan mijn zoons
vertellen kon: 'Op een diner van de Maatschappij
voor Letterkunde heeft jullie vader nog eens
doperwtjes met mammoet gegeten.'

Want hij mag dan sinds eeuwen en eeuwen verdwenen zijn, ergens
in de steppen van onze verbeelding doolt hij nog rond
de ruige gigant met de felle, gebogen slaganden,
en hoewel wij ook rijker zijn
dan de Paleolithische mens: Bach, aardgas, tv,
flats, penicilline, Shakespeare, straks Venus en Mars,
wij blijven een mammoet armer.

Cees Buddingh'

Uit: Wil het bezoek afscheid nemen?